

[Bollmann]

første redegørelse fra indkomstskatteudvalget. Der er her tale om en lang række meget forskelligartede fradrag, der med meget forskellig motivering er indført i tidens løb for at give folk lige vilkår, men ikke den samme indkomst. Argumenterne for at indføre disse har sikkert i tidens løb været gode og saglige i hvert enkelt tilfælde, men det forhindrer naturligvis ikke, at der kan være ting, der med fordel kan rettes eller tilpasses ændrede forudsætninger, hvis der samtidig opnås væsentlige administrative fordele. F. eks. er CD ikke afvisende over for en forenkling af befordringsgodtgørelsesområdet, ligesom der kan være andre fradrag, der kan omlægges, f. eks. lønmodtagerfradraget, hvis de kan ændres til personfradrag.

Jeg er enig med hr. Christophersen i, at hvis den administrative forenkling kun har til hensigt at flytte besværet fra skattevæsenet med dets eksperter på området over til virksomhederne, der i forvejen har rigeligt med administrative byrder og vil stå fuldstændig fremmed over for disse regler, ja, så må der være grund til at udtrykke en ikke ringe skepsis. Det gælder naturligvis tanken om lønfradragsordningen, der efter CDs mening ikke løser problemer, men tværtimod fremkommer problemfyldt og uoverskuelig, ikke mindst hvad angår fradrag vedrørende udgifter til fortæring, rejser, ophold o. lign. Det ville f. eks. være rart at vide, hvordan virkningen egentlig vil være for den enkelte lønmodtager. Vil det i virkeligheden ikke betyde, at disse godtgørelser fremover marginalbeskattes og derefter giver ret til et væsentlig mindre fradrag?

Både dette og flere andre forslag forekommer meget uvenlige over for erhvervslivet, herunder afskaffelsen også af de forskellige opsparings- og etableringsfradrag, repræsentationsfradrag og andre. Hvis der skulle være en smule logik i planerne, ville det vel være rimeligt at lade de fradrag, der i særlig grad berører erhvervslivet, vente, til spørgsmålet om erhvervslivets beskatning er afklaret under det bebudede udvalgsarbejde.

Planerne om at afskaffe 3.000 kr.s fradraget for forsikringer og andre opsparingsordninger finder CD vil modvirke opsparingslysten i samfundet og dermed, som også hr. Hagen Hagensen var inde på, gøre det endnu vanskeligere for erhvervslivet at fremskaffe den kapital, der er nødvendig, ikke mindst

hvis man fortsat skal håbe på oprettelse af nye arbejdspladser. Vi må derfor betragte disse forslag som hørende til de meget negative sider af skattereformen.

Det samme gælder stort set de forskellige former for afskaffelse af fradrag for pensionsordninger, hvor man med rund hånd sletter eller begrænser mulighederne for de borgere, der har i sinde at sikre sig i deres alderdom og dermed belaste samfundet mindre. Også her bliver resultatet en kraftig indkomstudjævning, og i flere tilfælde vil der reelt blive tale om ændring med tilbagevirkende kraft, hvad der naturligvis også er uacceptabelt. Af andre fradrag, der foreslås afskaffet, skal jeg her nævne fradrag for repræsentation, hvor man vil gribe ind over for en sædvane, der gennem mange år har været gældende, og hvor det ikke mindst i handel med mange andre lande simpelt hen er nødvendigt at bevare en sådan ordning for at afslutte en handel. Desuden kan en afskaffelse meget let virke som en opfordring til på anden måde at skaffe sig dækning, f. eks. gennem underfakturering og ompostering, eller hvad ved jeg, ydelse af ekstraordinære rabatter osv.

Hvordan ophævelsen i øvrigt vil virke over for restaurationsbranchen, skal jeg ikke komme nærmere ind på her, men på CDs vegne må jeg anbefale at undgå en total afskaffelse af dette fradrag og i det mindste udsætte dette spørgsmål også til behandling sammen med erhvervslivets øvrige skatteproblemer.

Af de resterende tanker i redegørelsen skal jeg nævne forslaget om at forhøje aktieselskabsbeskatningen. Hertil blot dette, at i tider, hvor erhvervslivet mangler kapital, er det jo ikke ligefrem sagen at stramme beskatningen.

Jeg må et øjeblik vende tilbage til værdistigningsafgiften, hvor der naturligvis er foretaget beregning ud fra de gældende vurderingsregler, og hvor konklusionen er, at der opstår en værditilvækst på omkring 4 pct. årligt i forhold til den almindelige pris- og lønstigning. Da redegørelsen imidlertid antyder, at kontantvurdering måske bør lægges til grund, vil det være interessant at vide, om ministeren tror, at den samme værditilvækst er til stede, hvis man altså så bort fra den stadig stigende del, der finansieres over pan-